

Pieņemšanā pie čempioniem



Inese ar saviem čempioniem. Grūti gan atšķirt, kurš ir kurš. Skaidri zināms, ka savā krēslā, kā vienmēr, atpūšas Melisa, bet saimniecei gandrīz vai klēpī – Armani, vidū – Perita un Kriksis.

Vai jums bieži gadās tikt ar čempioniem? Man – noteikti nē. Tāpēc nekādi nevaru laist garām izdevību vienā reizē sastapt veselus piecus, turklāt – dzīvojošus vienuviet, dobelnieku Ineses un Alda Cīruļu mājās. To, ka Ineses aizraušanās un dzīves piepildījums ir suņi, zina daudzi: gan personīgajā saskarsmē, gan no skaistajiem fotoattēliem sociālajos tīklos, kur viņas mīļi redzami, lepojami ar augstiem tituliem, kas iegūti starptautiskajās izstādēs. Sajūtos gluži kā augstmaņu pieņemšanā: pie vārtiem ar rējiem sagaida *Bernolli Brigita Salomeya* un *Melisa Lilagarten Bernstein*, gaitenī cēli pretī panāk *Armani Smiltynes Trisspalvis*, turpat ir arī seniori - *Perita* un *Bärry von Drachenhimmel*. Vārdus noteikti neiegaumēšu, un mājinieki ikdienā viņus visos trijos arī nedēvē, bet par to – nedaudz vēlāk.

Kā tas nācies, ka nu jau vairāk nekā desmit gadus ikdienu ir piepildīta ar rūpēm par Bernes ganu suņiem, un kāpēc tieši šī šķirne? INESE CĪRULE par viņiem runā kā par ģimenes locekļiem, jo viņi tādi arī ir.

Internacionāla ģimene

- Iepriekš man bija zeltainais retrivers – meitene Atēna. Arī tolaik mēs braucām nedaudz uz izstādēm. Un reiz mani pierunāja aizbraukt uz izstādi Vācijā. Braucām ar mikroautobusu, salonā ap desmit suņiem, visi gulēja, bet mana meitene visu nakti sēdēja man līdzās un skatījās ārā pa logu, tumsā.

Izstāde bija lielā hallē, un viens stūris mani īpaši uzrunāja: tas bija pilns ar šiem te: lieli, mazi kucentiņi, turpat – galdi, krēsli, saimnieki, ģimenes ar maziem bērniem – staigājošiem, rāpojošiem, visi kopā. Tad es sapratu, ka gribu tieši šādu suni, tas ir mans. Uzzināju, ka šie suņi ir no Šveices, tie ir darba suņi: kalnos vilkuši zemus ratiņus ar Šveices siera rituļiem un piena kanniņām. Tāpēc arī tagad uz izstādēm Vācijā, Austrijā, Šveicē «berniešus» «nefrizē», viņiem jābūt tādējiem, kādi viņi ir, jo viņi nav dekoratīvie, bet darba suņi. Mēs ar «meitenēm» aizbraucām uz kādu no šīm izstādēm – viņām «žabo»

balti, bet vietējiem dalībniekiem – pelēcīgi, kā no lauka.

Pirmo savu Bernes suni pirms gadiem desmit atradu Jelgavā. Gāja smagi, jo viņam atklājās audzējs... Taču, kad viņš aizgāja, es zināju, ka vienalga man būs citi vietā. Tagad viņi man ir pieci, un katrs no savas valsts. Tāda, lūk, internacionāla ģimene. Peritai ir astoņi gadi, un viņa ir no Latvijas. Viņa gan ir ļoti bailīga, jo audzētavā tikuši audzēti arī mazie suni, kuri ir nīpri un arī nikni, ar raksturiņu, un šos mazos Bernes kucēniņus nedaudz iebaidījuši. Ar Peritu arī braucām uz izstādēm, arī viņa ir Latvijas čempione, bet sapratu, ka izstādes viņai nepatīk. Turpināju meklēt internetā, lasīju mājaslapas, daudzas manas vēstules e-pastā palika neatbildētas. Tad atsaucās viena audzētava Vācijā, un braucu skatīties. Īpašniece pati ir veterinārārste. Vācu valoda man problēmas nesagādā, un tā mēs sastapāmies ar Beri – *Bärry von Drachenhimmel*. Uzvārds sunim iedots saistībā ar pie Baltijas jūras notiekošajiem Pūķu svētkiem (*Drachenhimmel* – pūķa debesis (vācu val)).

Nu, ja ir divi, tad gribas vēl kādu. Lietuvā, pie Kauņas, es atradu Armani. Viņa vārds nozīmē triskrāsu Armani no *Smyltines* ciemata. Armani ir īsts izstāžu suns, viņam tas ļoti patīk – gan pasākuma atmosfēra, gan sevi

parādīt. Armani ir seši gadi, ir interčempions, nupat kļuvis arī par Austrijas čempionu.

Bernolli Brigita Salomeya jeb Kriksis, kā mēs viņu saucam, ir no Krievijas. Ar savu raksturu, pavisam citādāku. Bet ļoti mīļa. Viņa mums ir jau mammīte septiņiem kucēniem, kuru tētis ir Bentlijs Igaunijā, Pērnavā. Pasaulē nāca divas meitenītes un pieci puisīši. Tā kā esam Šveices kalnu suņu audzētāju klubā un tā vadītāja Solvita dzīvo mūsu novadā, saņēmām viņas palīdzību, kucēniem nākot pasaulē, un liels paldies arī «ElVet» klīnikai Dobelē. Cepuri nost viņu priekšā, jo, kā parasti, viss nozīmīgais mēdz notikt svētdienā...

Solvita toreiz sacīja: viens bērns noteikti ir jāpatur pašiem, jo tas ir pavisam citādāks nekā no citiem audzētājiem paņemts. Tā nu man ir arī mūsu «princese» Melisa. Viņa mājā kontrolē visu, sākot no sava krēsla līdz ārdurvim. Vārdi kucēniem mums bija jāliek ar burtu M, tāpēc visa ģimene – bērni, mazbērni – tika iesaistīta vārda došanā. Izvēlējamies mūsu mazmeitas Margrietas likto vārdu Melisa.

Man patīk, ka, piemēram, Vācijā, arī Šveicē un Austrijā, sunim uzvārdu dod saistībā ar vietu, no kurienes viņš ir nācis. Tā Melisa ieguva savus uzvārdus *Lilagarten* (ceriņu dārzs) un *Bernstein* (dzintars – saistībā ar manu dzimto pilsētu Liepāju). Tāds uzvārds ir visiem septiņiem Kriksa kucēniem.

Varbūt citi domā, ka pieci suņi – tas ir daudz. Bet man ļoti gribējās braukt uz izstādēm, un joprojām braucu ar trijiem – ar Armani, Kriksi un Melisu. Armani ar Kriksi startē arī pāru konkursā, kad eksperti novērtē, cik puika ir liels un stalts, savukārt meitene – sievišķīga.

Jā, suņi ir ļoti līdzīgi. Kā mēs viņus atšķiram? Katram ir kaut kas savs. Berim ir vasarraibumi. Armani vienkārši ir Armani. Kriksis un Melisa gan ir kā divas ūdens lāses, bet raksturs ir katrai

savs. Taču neviens no šiem suņiem nav agresīvs, lai gan māju sargā – ar balsi. Tādēļ arī es pārgāju uz Bernes suņiem: domājot par mazbērniem, lai nebūtu nekādu problēmu, viņiem šeit cieņojoties. Nu Margrieta ir pilnīga suņu aukle – visās jomās. Arī visas čempionu godalgas ir mazmeitas istabā. Viņa tās katrreiz pārcilā, pārkārto un priecājas.

Ikdiena ir mainījies

- Piekritu, līdz ar suņiem mana dzīve ir izmainījusies. Es pati vairs neesmu tik «uzvilka» par dažādām ikdienas problēmām. Viņi ļoti nomierina, noņem stresu. Lai cik darbā ir bijis smagi, gadās problēmas, domstarpības, bet atbrauc mājās, un viņi tik priecīgi tevi sagaida! Viņi nekad tevi nenodos, būs tavējie.

Citi varbūt domā, ka esmu nedaudz traka. Bet man tas patīk. Es nenogurstu no viņiem. Arī braucieni uz izstādēm nenogurdina, lai gan esmu braukusi arī viena. Man līdzī savureiz dodas arī mazmeita, vecākais dēls, arī vīrs. Man tā ir relaksācija.

Protams, suņi ir jāmaca. Dobelē viņiem paklausību māca mans audzēknis Igors. Viņš ir visus manus suņus audzinājis paklausībai. Lai gan savu «mammu» (tas ir, mani) viņi mēdz arī neklausīt, mājās, savā teritorijā, jūtas pavisam citādāk. Igors joprojām reizi nedēļā divus vai visus trīs nem staigāt pa pilsētu, arī pa sporta taku, jo Melisu ļoti saista peldes Bērzē. Un, kad Igors piebrauc pie mājas, viņi gaida – kuri būs tie, kas dosies uz treniņu.

Reizi nedēļā braucu uz Rīgu, uz *Dog Fitnes* klubu, kur ar izstāžu dalībniekiem strādā tieši priekš izstādēm: skriešana, stāja, līdzsvars. Tur ir skrejceļiņš, bumbas, horizontālas kāpnes, apļa treniņš, dažādi vingrinājumi. Stundu, pusotru krietni pastādājuši, suņi ir ļoti mierīgi.

Bet vispār šiem suņiem ļoti patīk sabiedrība. Redzi, jau iekārtojušies mums pa vidu...

Vislieliskākie cilvēki

Tā Inese raksturo daudzajās sacensībās, izstādēs un suņu audzētāju sabiedrībā iepazītos ļaudis – šīs nodarbes entuziastus un domubiedrus, ar savilņojumu rādot arī stiklā veidotu piemiņas balvu, kas viņai kā vistālāk braukušajai izstādes dalībniecei pienākusi pasta sūtījumā no Austrijas.

- Man šī darbošanās ļoti patīk. Cik daudz draugu esmu ieguvusi, braukājot pa izstādēm! Ļoti daudz! Tie ir tādi cilvēki, kuriem patīk dzīvnieki, suņi, kuriem atieksme pret citiem cilvēkiem ir pavisam citādāka: ne tur ir augstprātība, ne iedomība, ne skaudība vai nenovīdība. Viņi priecājas cits par cita panākumiem, neveiksmes nereti apspriežam, kas bijis pie vainas, ko vajadzētu mainīt.

Mūsu klubs ir fantastisks!

Pārsvārā es braucu uz Vāciju, Austriju, jo tās ir vācu valodas zemes. Izvēloties, kurp doties, raugos uz tiesnešu profesionalitāti. Regulāri veicu pierakstus, kurās izstādēs esmu bijusi, savu suņu novērtējumu, katra eksperta atzinumu. Sākumā ir jādabū Latvijas, Lietuvas un Igaunijas junioru čempiona tituli, automātiski seko Baltijas junioru čempiona tituls, un tad var turpināt pieaugušo kategorijā līdz Baltijas čempionam, braucot arī uz izstādēm Eiropā, kur jāiegūst noteikts novērtējumu skaits. Austrijā, Vācijā, Šveicē tādu jāsaņem daudz. Augstākais tituls šobrīd ir Armani, kurš ir interčempions. Protams, iegūstot titulu, vislielākais prieks ir suņa saimniekam, taču arī suns to noteikti jūt – tavas pozitīvās emocijas.

Neliedziet savam bērnam suni!

- Kāpēc esmu pievērsusies suņiem? Es visiem saku: mīļie vecāki, nekad neaizliedziet saviem bērniem kaut ko tik ļoti, ka viņi, jau būdami pieauguši, to, kas bērībā bijis liegts, vienalga gribēs un iegūs. Es to esmu piepildījusi. Man bērībā tika aizliegts turēt suni, bet es zināju, ka viņš man būs.

Es zinu, ka mani seši mazbērni, kuri tagad aug līdz ar suņiem, nekad nedarīs dzīvniekiem pāri, būs līdzjūtīgi un arī attiecībā ar citiem cilvēkiem būs iejūtīgi. Viņi iemācās mīlestību. Kad no Amerikas atlido mūsu jaunākais dēls ar saviem bērniem, viņi vairāk dzīvojas pa lielajām suņu mājām. Viņiem tas ir tāds prieks!

Sarmīte Rone
Autores foto

MAF

Mediju atbalsta fonds
Projektu finansē Mediju atbalsta fonds
no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem
Par lappuses saturu atbild raksta autors

No maza stūriša līdz savai darbnīcai



Keramiķe Beatrise Kaktiņa.

Keramiķa darbā jāreķinās ar fizisku roku darbu, tāpat darba vidē ir putekļi, kas rodas gan no materiāliem, gan apstrādājot priekšmetus, taču visam pāri ir skaistais gala rezultāts, kas priecē ne vienu vien acu pāri. BEATRISĒ KAKTIŅA ir keramiķe, kura dzīvo Jaunbērzē nepilnu gadu, taču daudzi novadnieki viņu ir iepazīnuši meistarklasēs, kas norisinājušās sadarbībā ar vairākām bibliotēkām.

Lauku māja kā Itālijas dienvidos

Beatrise joprojām ir keramikas apguves procesā, un ir palicis pavisam nedaudz, lai iegūtu bakalaura grādu Latvijas Mākslas akadēmijā. Pirms tam apgūvusi amatu Rīgas Dizaina un mākslas vidusskolā, un kopumā ir pagājuši astoņi gadi, apgūstot keramikas mākslu. Jaunbērzē keramiķe kopā ar savu mammu nokļuvusi pavisam negaidīti: šeit tika noskatīts gleznains īpašums - sena lauku māja. Tai piemīt īpašs šarms, kas izstaro Itālijas dienvidu sajūtas. Tā iekļuvusi arī izdevuma «Lauku Māja» numurā pagājušā gada oktobrī. Māja bija pamatīgi cietusi no laika zoba, ieaugusi zālē, kas bijusi teju līdz izsisto logu ailēm. Nu jau tā ir ieguvusi pievilcīgu skatu un joprojām tiek labiekārtota.

Astoņi gadi keramikas pasaulē

Ceļš uz keramikas pasauli Beatrisi aizvedis nejauši, jo ģimenē neviens ar to nav bijis saistīts. Viņa beigusi mūzikas skolu, apgūstot vijoles spēli.

- Tuvojoties 9. klases beigšanai, pamanīju, ka ir izsludināts iestājkonkurss Mākslas vidusskolā - dizainā -, un izlēmu piedalīties. Konkrēta plāna man nebija, jo viss brīvais laiks tika aizpildīts ar mūzikas skolu, deju un peldēšanu. Māksla mani uzrunāja, taču tam īsti nepietika laika... Pienāca šis iestājkārtotājs, un mēģināju

No maza stūriša līdz darbnīcai

- Jaunajās mājās man ir sava darbnīca. Sāku ar personīgās krāsns iegādi: krāju tai naudu un, kad beidzot varēju to nopirkt, bija liela laime un gandarījums. Sava krāsns ir milzīgs pluss, jo darbs ar keramiku notiek vairākos etapos un, ja jāmeklē kāds, kam ir krāsns, šis process aizņem ilgāku laiku. Pie krāsns tiku, kad vēl dzīvoju Ogrē un man bija mazs stūriņš, kur darboties, taču tagad esmu iekārtojusi pilnvērtīgu darbnīcu. Tajā top viss, ko vien iespējams izgatavot, - sākot ar krūzītēm, beidzot ar svečturiem un rotaslietām. Strādāju ar mālu, akmensmasu, porcelānu, veidojamajām un lejamajām masām. Mēģinu īstenot pasūtītāju vēlmes, taču, ja kādreiz nav pa spēkam, savu amata meistaru lokā meklēju kādu, kurš to varētu paveikt. Runājot par sadarbību ar citiem keramiķiem, - vasaras beigās plānojam sadarbību ar vietējo keramiķi Ievu Jurku. Braukšu ciemos pie viņas uz Bērzi, un kopā radīsim traukus Raku tehnikā. Ar šo tehniku iepazīnos akadēmijā. Raku apdedzinājuma rezultātā radītie trauki izceļas ar tumšo krāsu un neparastajiem ornamentiem. Maiņīgā karstuma, liesmu un dūmu redukcijas iespaidā rodas pārsteidzoši, unikāli darbi.

iestāties uz interjera un apģērbu dizainu, taču netiku. Man piedāvāja vairākas citas izvēles, to starpā arī keramiku. Nebija nekādas pieredzes, taču izlēmu pamēģināt. Mani tas tik ļoti aizrāva! Programma bija ļoti daudzveidīga. Pēc tam ceļš veda uz Mākslas akadēmiju, un nu jau arī šie četri gadi tur būs aizritējuši. Plānoju stāties arī maģistrantūrā, un tad, keramiku apgūstot, būs pagājuši jau desmit gadu.

Izbraukuma tirdzniecībā apceļo Latviju

- Es tiecos uz to, lai keramika būtu mans pilna laika darbs, taču pašlaik strādāju par dizaina un tehnoloģiju pulciņa skolotāju: pasniedzu CNC frēzēšanu, kokapstrādi un programmas. Uz pulciņu nāk tikai tie, kurus tas patiešām interesē, tā nav spiesta lieta vai obligāts pasākums. Jā, sanāk braukāšana pāris reizes nedēļā uz Rīgu, bet pagaidām visu spēju apvienot. Brīvajā laikā nodarbojos ar sava zīmola «Beatrise Ceramics» pilnveidošanu. Man ir arī savs interneta veikals, kas gan ir tādā pagaidu versijā. Plānā ir izveidot kārtīgu mājaslapu, bet pašlaik mani darinājumi ir nopērkami atsevišķos veikaliņos. Aktuāla ir izbraukuma tirdzniecība, uz kuru dodos kopā ar mammu. Tā esam apceļojušas teju visu Latviju, un tas ir bijis savdabīgs piedzīvojums. Patikami satikt cilvēkus, redzēt viņu patiesās emocijas un prieku par darbu, ko veicu. Ir gadījies, ka ir divi tirdziņi vienā dienā un ir saplānotas vairākas nedēļas nogales uz priekšu.



Pasūtītāju lokā lielu popularitāti izpelnījušies tieši zelta elementi.

zeltu ir ļoti piņķerīgs, jo, pirmkārt, tas ir dārgs, otrkārt, kaprīzs - tas jāklāj noteiktā slānī, lai tas neizdeg, nekļūst matēts. Taču visas šīs pūles ir tā vērtas, kad tu atver krāsni un ieraugi skaisto galarezultātu.

Bez neveiksmēm neiztikt

- Protams, ka nevar iztikt arī bez neveiksmēm. Trauki plīst, un ir liela iespēja, ka tas notiek tieši trešajā dedzināšanas etapā. Citreiz gadās, ka trauks nav pietiekami izžuvis un karstā gaisa ietekmē saplīst. Dažkārt - divās trīs daļās, citreiz sasprāgst tūkstoš mazās lauskās. Tas gan notiek ļoti reti. Māls plīst biežāk nekā porcelāns.

Latvijā ir tikai viens veikals, kurā var iegādāties materiālus, vēl viens ir Lietuvā. Esmu sūtījusi arī porcelānu no Vācijas. Materiāli ir dārgi, un es visus savus ienējumus, tā teikt, ielieku atpakaļ, pērkot jaunas izejvielas. Parāli arī vēlos līdz galam iekārtot savu darbnīcu. Tās galvenais objekts ir četrus metrus garais plaukts, kas veidots pašu rokām. Tajā var salikt gandrīz visu, taču nu jau šķiet, ka pietrūkst vietas.

Iedot otro dzīvi

- Ja man kāds jautātu, kāds ir mans sapnis, pirms pieciem gadiem es noteikti pat nevarētu iedo-

māties, ka man būs sava keramikas darbnīca. Nākamais mērķis ir iegādāties virpu un atgūt iemaņas darbā ar to. Protams, vēlos turpināt pilnveidot gan sevi, gan darbnīcu. Arī mājas labiekārtošanai jāatrod laiks, pašlaik procesā ir otrā stāva remonts. Sapņoju izveidot svēpēto cepli, tas atkal būtu kas īpašs. Procesu varētu vērot arī apkārtnē, jo tas būtu ārpus mājas.

Cenšos atrast laiku arī saviem hobijiem, kuri ir gana daudz. Es spēlēju vijoli, peldu, braucu ar velosipēdu, skrituļslidām, ziemā slēpoju. Mājās nodarbojos ar durvju atjaunošanu - man patīk saglabāt to, kas jau ir, tā teikt, iedot otro dzīvi.

Beatrise sarunā ar «Zemgali» atklāj, ka drīzumā Jaunbērzē kultūras namā tiks atklāta viņas izstāde, kurā varēs apskatīt 13 gleznas, kas tapušas mācību procesa ietvaros, kursa darbus un citus mākslinieces roku veidotus darinājumus.

Alise Kruglauža

Foto no Beatrisē Kaktiņas personīgā arhīva

MAF

Mediju atbalsta fonds

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem
Par lappuses saturu atbild raksta autors

Viesu nams ar īpašām pievienotajām vērtībām

Pašā Dobeles centrā esošais viesu nams «Pilsētas Māja» pirmos viesus uzņēma vēl 2018. gadā. Kopš tā laika uzņēmums ir tikai attīstījies, radot viesu namam jaunas «pievienotās vērtības», gan paplašinot savu piedāvājumu un pērn atverot arī divus apartamentus, ko piedāvā īrei, gan ieviešot pilsētā jaunas tradīcijas, proti, dienas nometņu rīkošanu bērniem, un iedibinot kopīgu Pagalma svētku švinēšanu, kas, starp citu, notiks arī šajā svētdienā. Šopavasār realizēta vēl viena iecere par īpašu apģērbu un aksesuāru kolekciju, kuru rotā oriģināli saukļi, popularizējot Dobeles cerīnus. «Zemgale» mēģināja noskaidrot, kur «Pilsētas Mājas» saimniece ANDA TIVČA (attēlā) smeļas daudzās idejas.

- Esmu dundadzniece, Dobeļē ieprecējos. Ar savu vīru iepazīnos Rīgā, kur arī kādu laiku dzīvojām, bet, tiklīdz mums piecēlās bērni, sapratām, ka gribam viņus audzināt Dobeļē - vīra dzimtajā vietā.

Šajā ēkā vīratēvam agrāk bija saimniecības preču veikals. Vēlāk, kad to slēdza, ēka tika renovēta, tobrīd vēl tādām nenoteiktām mērķim. Nereti to izmantojām, lai svinētu savus, privātus pasākumus. Šī vieta kļuva aizvien zināmāka, arvien biežāk ciemiņi jautāja: kāpēc jūs šīs telpas neizmantojat intensīvāk, piemēram, dodot iespēju šeit svinēt svētkus arī citiem? Telpas ir plašas, pagalmā arī.

Līdz tam biju strādājusi dažādus algotus darbus: gan kā pārdevēja, gan kā lielo klientu vadītāja «Spodribā»... Bet taisnība ir tiem, kuri saka - ir lietas, ko tu dari darišanas pēc, un tādas, par kurām deg sirds. Viena no tādām man ir viss, kas saistīts ar bērniem, un sākumā tieši tas bija galvenais aspekts, kāpēc pievērsos viesu nama telpu izveidei: gan pati ēka, gan plašais pagalmā šķita ideāli piemēroti bērnu nometņu rīkošanai. Redzēju «Pilsētas Māju» kā vietu, kur rīkot ballītes bērniem un ģimenēm, viesu nama funkcijas sākotnēji bija tikai pastarpinātas.

Laikam ejot, sapratām, ka pieprasījums pēc viesnīcas tipa telpām, kur nakšņot, ir pietiekami liels, jo nevienam nav noslēpums, ka Dobeles centrā šāds piedāvājums ir salīdzinoši mazs joprojām. Tā nu sākām pakāpeniski attīstīties arī šajā sfērā. Viesu nams nu ir izaudzis un papildināts ar nakšņotājiem, ar plānotiem pasākumiem un nometnēm šovasar jau ir pierakstīts teju pilns. Ir prieks, ka bez lielas pieredzes šajā jomā, vadoties tikai pēc savām izjūtām, ir izdevies izveidot šādu, teikšu tā, itin populāru vietu. Pašlaik «Pilsētas Mājas» viesu nams ir mana pilna laika darbavieta.

- Pagājušajā vasarā blakus ēkā tika atvērti «Annas apartamenti».

- Jā, arī šis nams daļēji ir mūsu ģimenes īpašums, kurā savulaik divos stāvos bija iekārtots saimniecības preču veikals. Sākumā visas telpas tika nodo-

tas komercnoma. Bet, ņemot vērā, kāds šajā jomā Dobeļē ir pieprasījums, sapratām, ka ir jādoma par citu to izmantošanas potenciālu. Telpu komercnomas tirgus Dobeļē ir diezgan pārsātināts un vismaz pašlaik, manuprāt, diezgan nerentabls, īpaši, ņemot vērā šī brīža nama uzturēšanas izmaksas. Izvērtējot pozitīvo pieredzi ar «Pilsētas Māju», dzima ideja izveidot šajās telpās divus apartamentus. Galarezultāts izdevās gana labs, plašs un ērts. No viesiem esam saņēmuši tikai pozitīvas atsauksmes. Apartamentus piedāvājam īrei arī vietnē *booking.com*, un tur sniegtās atsauksmes svārstās no 9,7 līdz 9,8 ballēm. Tas nozīmē, ka 99% viesu «Annas apartamentus» novērtē ļoti augstu, atbraucot viņi ir saņēmuši tādu servisu, kādu bija gaidījuši.

- Kas ir «Annas apartamenti» mērķauditorija?

- Sākumā tie tapa kā vieta, kur uz laiku apmesties viesstrādniekiem, teiksim, cilvēkiem, kuri Dobeļē vai tās apkaimē strādā kādos būvobjektos vai vietējos uzņēmumos. Bet, ņemot vērā to, cik galu galā rezultāts iznāca skaists, nolēmām pamēģināt telpas piedāvāt arī *booking.com*. Interese bija negaidīti liela. Piemēram, šo vasaru mūsu kaimiņi lietuvieši jau ir pārpildījuši, tas ir, rezervējuši ar uzviju. Var jau likties, ka Dobeļē nav tā vieta, uz kuru brauc ļoti daudz tūristu, bet nereti gadās, ka cilvēki uz šejieni dodas ne tik daudz, lai iepazītu apkārtni, bet lai pēc ceļošanas pa citām Latvijas vietām pārnakšnotu komfortablos apstākļos ar ekskluzīvu skatu pa logu uz pilsdrupām, Pļavas ielas terasi... Tāpat ir tūristi, kuri apmetas apartamentos uz vairākām dienām, lai apskatītu gan apkaimi, gan citas Latvijas pilsētas. Piemēram, jau pieminētie lietuvieši ļoti bieži izīrē apartamentus uz četrām, piecām dienām.

Arī paši dobelnieki mūsu apartamentos nav retums. Piemēram, pāris vēlas sev sarūpēt romantisku vakaru klusumā un divvientulībā, mirkli atvilkt elpu no ikdienas rūpēm un ierastās vides, bet nekur tālu nedodoties. Kāpēc ne?



- Kas pašlaik ir pieprasītāks - «Pilsētas Mājas» telpas vai «Annas apartamenti»?

- Uz šo jautājumu nevar viennozīmīgi atbildēt, jo katrai vietai ir sava mērķauditorija. Patiesībā «Pilsētas Mājas» viesu nams ir pieejams nakšņošanai salīdzinoši reti, jo mums uz gadu ir noslēgts līgums ar uzņēmumu par telpu īri uzņēmuma darbiniekiem. Viņi faktiski pastāvīgi darba dienās apdzīvo vienu viesu nama spārnu. Savukārt brīvdienas ir aizņemtas ar dažādiem pasākumiem, līdz ar to brīvdienas nakšņotājiem «Pilsētas Mājas» telpas ir reti pieejamas. Un, protams, ja ir brīvs viens no numuriņiem viesu namā un brīvi arī apartamenti, izvēlas otros. Cilvēki tomēr izvēlas pilnīgu privātumu.

- Vai izjutāt kovidlaika krīzi?

- Pirmos pāris mēnešus likās, ka būs traki, to vien dariju, kā dzēsu no kalendāra iepriekš pieteiktos pasākumus. Ja plānotājs bija raibs, tas palika aizvien tukšāks... Tajā pašā laikā vilcieni turpināja kursēt, vienas māj-saimniecības ietvaros pasākumi varēja notikt, līdz ar to šo laiku pārlaidām salīdzinoši mierīgi. Bez tam mums nav liels personāls, ir vien divas darbinieces, kurām ir elastīgs darba grafiks, nav jāatrodas darbā noteiktu stundu skaitu. Līdz ar to tukšākās dienās varējām atļauties ekonomēt un izslēgt apkuri, lieki netērējot elektrību un ūdeni. Varējām samazināt izmaksas tik tālu, ka spējām izdzīvot ar to, ko drīkstam darīt. Pārējā laikā vienkārši dzīvojām līdz kovidam.

- Bet tu taču neesi atmetusi sākotnējo ideju par bērnu nometņu rīkošanu?

- Nē, protams, nē, jau tagad man ir ienākuši vairāki vecāku zvani, kas gaida, kad izsludināsim datumus jaunajai nometņu sezonai. Rēķinu, ka šo gadu laikā mums ir bijušas 40 nometņu nedēļas. Pirmās nometnes vadīju

es pati. Guvu vērtīgu pieredzi, ko nozīmē šķietami izklaidējošas un radošas nometnes noorganizēt, ja tas jādara, saņemot visas atļaujas, saskaņojumus. (Smejas.)

Pirmā nometne tapa, vadoties pēc maniem novērojumiem, kas interesē un patiek maniem bērnu darza un skolas vecuma bērniem. Iesaistīju savus radus un paziņas, tās bija negulētas naktis un bezgalīga domu vētra, ar ko bērnus nodarbināt, lai viņiem nebūtu garlaicīgi. Rezultātā atsauksmes bija pozitīvas, kaut daudzi brīnījās - tā Anda taču ir galīgi traka! Ne viņai pedagogiskā izglītība, ne pieredze, bet uzņemas šitādu darbu ar tādu atbildību un bez pieredzes... Bet es mēdzu teikt, ka kādreiz mēs katrs pat kartupeli nemācējām izvārt, galvenais ir - darīt!

Joprojām esmu nometņu vadītāja, sastādu to programmas, pārvaldu ikdienas procesus, bet ar bērniem darbojas «Smaida darbnīcas» animatori, kā arī šeit atbilstoši programmai strādā pedagogi. Jau no pašvaldības esam saņēmuši atzinumu par triju vasaras nometņu rīkošanu šovasar, katru divu nedēļu garumā. Lielu uzsvāru liksim uz nometnēm tiem bērniem, kuriem 1. septembrī jāuzsāk skolas gaitas 1. klasē. Pērn to pamēģinājām, un interese par šādu piedāvājumu bija ļoti liela. Diemžēl, bet daudziem topošajiem pirmklasniekiem jāpalīdz apgūt komunikācijas prasmes, jāstiprina prasmes, kā ātrāk iestāties jaunā vidē, kļūt patstāvīgākam, un protams, lasītprasme un iemaņas rēķināšanā.

- Jau vairākas vasaras «Pilsētas Mājas» āra teritorijā notiek Pagalma svētki.

- Ideja bija pavisam vienkārša - gribējām atdzīvināt šo plašo norobežoto teritoriju Dobeles centrā. Ir tā, ka šī vieta ir vienkārši «nosēta» ar apakšzemes komunikācijām. Tādēļ šeit neko nevar būvēt, terasīte, kur mēs

pašlaik sarunājamies, ir vienīgi 40 m² no visas platības, kur varējām kaut ko pasākt, citviet pat 20 m² vienlaidus brīvu gabalu nevar atrast. Nezinu, var ticēt, var neticēt, bet bērnu nometņu laikā sapratām, ka šai vietai piemīt tāda enerģija, ka cilvēkiem šajā vietā patiek uzturēties, viņi jūtas labi, neskatoties uz to, ka te ir pats pilsētas centrs. Sapratām arī, ka uzceltā terase ir viegli pielāgojama nelielas skatuves vajadzībām. Tad kāpēc nepamēģināt šajā vietā radīt cilvēkiem svētkus?

Riskējām. Atzišos, pirmajos Pagalma svētkos biju patīkami pārsteigta par lielo interesi. Toreiz pat dzīvās mūzikas mums nebija, bija daži ēdinātāji, iekārtotas vienkāršas vietas, kur pasēdēt, palaiskoties, nobaudīt kādu ēdienu. Bet cilvēki tikai nāca un nāca, viņi beidzot atļāvās pāris stundas nekur nesteigties, vienkārši atpūsties un papļāpāt patīkamā, nesteidzīgā atmosfērā. Sapratām - esam trāpījuši desmitniekā! Pat kovidlaikā nolēmām, ka Pagalma svētkiem jābūt. Protams, ievērojot visas epidemioloģiskās prasības - maskas, divi metri, noteikts cilvēku skaits, kas drīkst vienlaikus atrasties teritorijā... Lai spētu kontrolēt apmeklētāju skaitu, katram atnācējam pie ieejas kaklā bija jāuzkar «liste» ar iekšējās kārtības noteikumiem, kas jāievēro. Neraugoties uz visu to, rēķinājām, ka abos tovasar

(Vēl - 6. lappusē)

Indras Cehanovičas foto

MAF

Mediju atbalsta fonds

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem
Par lappuses saturu atbild raksta autors

Viesu nams ar īpašām pievienotajām vērtībām



Mirklis no iepriekšējiem Pagalma svētkiem.

(Sākums – 5. lappusē)

rīkotajos Pagalma svētkos pulcējām ap 900 cilvēkiem. Ļaudis bija noilgojušies pēc kaut kā cita, kas nav mājāsēde. Viņi bija ar mieru gaidīt pie ieejas, līdz kāds dodas projām un var nodot savu «drošības listi» nākamajam. Tad vēl vairāk pārliecinājāmies, ka šāda veida kopīgi pasākumi, iespējams, līdz šim dobelniekiem šeit, uz vietas, bija pietrūkuši.

Šo svētdien gaidāmie Pagalma svētki arī savā ziņā ir liels risks. Tie plānojas vērienīgi: ar Normunda Rutuļa koncertu un plašu izklaides programmu bērniem, ar vairākiem, bet atšķirīgiem ēdinātājiem... Redzēsim, kāda būs atsauce šādiem Pagalma svētkiem. Bet, ja viss izdosies, interese būs, mums savukārt būs motivācija domāt un darīt tālāk. Šie būs šīs vasaras pirmie Pagalma svētki un, sekojot tradīcijai, būs vēl arī otri augustā. Vai tos ir vērts rīkot tikpat vērienīgus, kādi būs šie, vai jādomā par citādu formātu, redzēsim pēc šīs svētdienas.

- Šogad tu izmēģināji savus spēkus jaunā ampluā: biji iniciatore apģērbu un aksesuāru kolekcijas izveidei par ceriņu tematiku, ko, popularizējot Dobeli, var valkāt gan dobelnieki, gan pilsētas viesi iegādāties kā oriģinālu suvenīru.

- Patiesībā šī ideja dzima vēl laikā, kad strādāju toreiz vēl Dobeles Pieaugušo izglītības un informācijas centrā. Bija mums toreiz tāda kā ideju apmaiņa par gaidāmajiem pilsētas svētkiem un kas ir tas, kas tajos vēl pietrūkst. Viena no idejām bija, ka mums pietrūkst tādu foršu, skanīgu saukļu par vienotu tematiku. Sākām pārspriest, par ko tieši Dobelei raksturīgu šie saukļi varētu būt. Iedomājos par ceriņiem. Tā, sadarbībā ar dizaina apģērba grupu VAIG, radās produkti – T-krekli, cepurītes un citi – ar dažādiem oriģināliem saukļiem, piemēram, «Ceriņus ēst VAIG», «Cerēt VAIG». «Lai nesaprot, jo ēdu ceriņus» un tā tālāk. Man arī bija svarīgi, lai šie saukļi tiek uzdrukāti uz tiešām kvalitatīva auduma izstrādājumiem. Liekas, ka viss izdevās. Tagad jāskatās, kā šo ideju novērtēs cilvēki.

- Tevī klausoties, šķiet, ka tava ideju krātuve ir bezgalīga. Kur tu tās smelies? Un vai ir padomā vēl?

- Nesen kopā ar draugiem Dailes teātri noskatījāmies izrādi «Smilģis». Pēc tās biju lielā sajūsmā – gan par iestudējuma režiju, gan par pašu galvenā varoņa attēlojumu: cik gan precīzi, iesaistot vienas personības atspoguļojumā vairākus aktierus, izdevies parādīt visas daudzās izcilā režisora personības šķautnes. Un man ir sajūta, ka patiesībā mēs visi esam savā ziņā Smilģi ar ļoti daudzām šķautnēm, ja vien mēs darām to, kas mūs no sirds aizrauj un iedvesmo. Ir viena Anda, kura dodas gulēt, un, kurai iemiegot, galvā rodas n-tās idejas. Otrā ir tā, kura no rīta pamostas un tās visas rūpīgi pārskata, redīgē šo sarakstu, atstājot tās, kuras tiešām šķiet realizējamas. Un ir trešā Anda, kurai šo abu iepriekšējo Andu idejas ir jāizdomā, kā īstenot. Un tad jau vēl ceturtā, kura veic reālo, praktisko pusi. Un gan jau ir vēl citas Andas.

Mēs visi esam tik dažādi. Bet tajā pašā laikā ikvienam varu sacīt: nebaidieties pamēģināt izkāpt no sava ikdienas «komforta burbuļa», nebaidieties uzdrošināties, jo bieži vien tieši nepārlicinātība par sevi liedz cilvēkam pamēģināt ko jaunu. Tikai darot var beidzot saprast, ka patiesībā iespējams ir ļoti, ļoti daudz kas. Tāpēc man nav bail mēģināt, tāpēc arī rodas idejas un noteikti radīsies vēl. Apsolu.

Indra Cehanoviča

Foto no «Pilsētas Mājas» arhīva